

ότι θα ήταν ποτέ δυνατόν αναρχικοί να κάψουν ζωντανούς ανθρώπους. Η ρητορική της αστυνομίας δεν έπεισε κανέναν· απλά, πολύ απλά. [5]

Το 2010 τα πράγματα ήταν, δυστυχώς, διαφορετικά. Μετά τον εμπρησμό της Marfin σχεδόν το σύνολο των αναρχικών συλλογικοτήτων καταδίκασε την πράξη και διαχωρίστηκε απ' αυτήν· υπήρξαν όμως και δημόσια διατυπωμένες απόψεις περί "παράπλευρων απωλειών..." και "ε, τι να κάνουμε αυτά συμβαίνουν..." Ας θυμίσουμε, επιπλέον, ότι διαδηλωτές που ήταν παρόντες έδειχναν με τα λεγόμενά τους ότι καθόλου δεν θα τους στεναχωρούσε εάν οι υπάλληλοι της Marfin ("απεργοσπάστες"...) πέθαιναν...

Τι σημαίνουν αυτά; Σημαίνουν ότι δεν είναι καθόλου πολυτέλεια αλλά χρέος και καθήκον εκείνων των υποκειμένων που υπερασπίζονται την μαχητική δράση στο δρόμο να προφυλάξουν αυτή την δράση απ' τα απάνθρωπα και χειραγωγίσιμα "ντυμπλαρίσματά" της απ' τη μεριά του κράτους και του παρακράτους. Είναι χρέος και καθήκον αυτών των υποκειμένων, και όχι των πασιφιστών και των "καταδικάζουμε τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται"! Και η προφύλαξη δεν είναι αποτελεσματική εάν είναι λεκτική και εκ των υστέρων. Η αυτο-οργανωτική αυστηρότητα και πειθαρχία δεν είναι ούτε "προβοκατορολογία" ούτε "λεγκαλισμός" όπως συχνά ακούγεται, αλλά κρίσιμο μέτρο ατομικής και συλλογικής αυτοπροστασίας μαχόμενων υποκειμένων που είναι έτοιμοι κι αλλιώς εκτεθειμένα στην καταστολή και στη δυσφήμιση εξαιτίας των επιλογών τους. Επειδή είναι έτοιμοι, κανείς δεν αξίζει να κρεώνεται ακόμα περισσότερο, στο όνομα παραμυθιών.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 - Σ' αυτήν την περιγραφή βρίσκουμε κάτι σαν εικονική πραγματικότητα. Γιατί η απεργιακή διαδήλωση / παρέλαση της 5ης Μάη δεν ήταν και δεν θα μπορούσε να είναι "κορύφωση": τι, άραγε, είχε προηγηθεί τους προηγούμενους μήνες που να δικαιολογεί το περί "κορύφωσης"

συμπέρασμα; Φαίνεται πως οι συντάκτες του εν λόγω αποσπάματος έχουν μια κάποια αμηχανία στο να εξηγήσουν τα εξαιρετικά έντονα γεγονότα της 5ης Μάη· οπότε μια αστήρικτη ιδέα περί "κορύφωσης" λύνει το πρόβλημα...

2 - Εκ των υστέρων σύντροφοι έμαθαν (με έγκυρο τρόπο) ότι για εκείνη την ημέρα υπήρχε "κεντρική εντολή" των βοθρολυμάτων για "συμμετοχή" στις διαδηλώσεις πανελλαδικά. Την συγκεκριμένη χρονική στιγμή τα βοθρολύματα ήταν μια μικρή παρακρατική συμμορία, της οποίας το μέγεθος δεν θα μπορούσε να παίξει σοβαρό ρόλο οπουδήποτε. Μπορούμε να συμπεράνουμε, λοιπόν, με ασφάλεια ότι η σχετική "εντολή" αφορούσε περισσότερους παρακρατικούς μηχανισμούς.

3 - Μπορεί να υπήρξαν και άλλα τέτοιου είδους περιστατικά, τα οποία δεν ξέρουμε.

4 - Υπάρχουν φωτογραφίες, εξαιρετικά ενδιαφέρουσες από εκείνο το "ντου", που θα μπορούσαν να πιστοποιήσουν διάφορα...

5 - Μετά από 6 χρόνια, το 1997, το συμβούλιο πλημμελειοδικών αποφάνθηκε ότι ο εμπρησμός προκλήθηκε είτε από μολότοφ, είτε από δακρυγόνο... Κανείς δεν κατηγορήθηκε για την 4πλή δολοφονία· ας πούμε ότι ήταν ένα "Χ" που βόλεψε την ελληνική αστυνομία.

Sarajevo 2014

Η έκδοση αυτή έγινε από τις υποψιασμένες μειοψηφίες τον νοέμβριο του 2014 με αφορμή το δικαστήριο του αναρχικού Θ.Σίψα την 1η Δεκέμβρη 2014. Και με την ελπίδα ότι έστω 4 χρόνια μετά μακριά από την ένταση των γεγονότων θα βοηθήσει στο να βγουν κάποια χρήσιμα συμπεράσματα και στην καλύτερη κατανόηση ενός κομματιού της πρόσφατης ιστορίας...

τι έγινε τελικά, στην Αθήνα, στις 5 Μάη του 2010;

Η δίκη του αναρχικού Θοδωρή Σίψα (και του Παύλου Αντρέεβ) αναβλήθηκε για τις 14 Μάη του 2014. Η υπόθεση είναι γνωστή: ο Σίψας κατηγορείται για τον εμπρησμό του υποκαταστήματος της Marfin στις 5 Μάη του 2010, την δολοφονία των 3 υπαλλήλων της τράπεζας, την απόπειρα δολοφονίας όλων των υπόλοιπων και, επιπρόσθετα, για όλους τους εμπρησμούς που έγιναν στη διάρκεια των “επεισοδίων” εκείνης της ημέρας...

Είναι εξώφθαλμο το “σπίσιμο” αυτού του κατηγορητηρίου, απ’ την μεριά της ελληνικής αστυνομίας. Είναι τόσο εξώφθαλμο ώστε δεν πείθει, ως τώρα, ούτε τους δικαστές: εάν είχαν στοιχειώδεις αποδείξεις ότι ο Σίψας είναι (ήταν) κακούργος, ο άγγελος θανάτου της 5ης Μάη του 2010, θα τον είχαν προφυλακίσει με ταραταζούμ: ως επικίνδυνο να το επαναλάβει, κλπ κλπ. Το μόνο επιβαρυντικό στοιχείο σε βάρος του Σίψα είναι ο “σωματότυπος” του.... Και, ένα “άνωνυμο σημείωμα” που “έστειλε πολίτης” στην αστυνομία...

Οι πολυάριθμοι συμπαραστάτες του Σίψα καταγγέλλουν την μεθόδευση σαν “σκευωρία”. Υπάρχουν δύο πλευρές σ’ αυτήν την προσέγγιση, πάνω στο ολοφάνερο “σπίσιμο”. Απ’ την μια η πεποίθηση ότι στόχος του σπασίματος είναι, πέρα απ’ τους ίδιους τους κατηγορούμενους, ο αναρχικός / αντιεξουσιαστικός χώρος και η κινηματική δράση του. Και δεύτερον, ότι η απεργιακή διαδήλωση της 5ης Μάη 2010 ήταν καθόλα ο.κ., εκτός απ’ τον εμπρησμό της Marfin και τον θάνατο των εκλωβισμένων στο κτίριο υπαλλήλων. Αυτή η δεύτερη πλευρά έχει στόχο να διασώσει όλα τα υπόλοιπα περιστατικά βίας σ’ εκείνη την διαδήλωση, να τα διαχωρίσει απ’ τον εμπρησμό της Marfin, έτσι ώστε η συγκεκριμένη (τελικά δολοφονική) ενέργεια

και μόνον αυτή να διαφοροποιηθεί. Αναδημοσιεύουμε (ενδεικτικά):

... Το 2010 αποτέλεσε χρονιά κατά την οποία η συσσωρευμένη κοινωνική οργή αρχίζει να εκφράζεται δυναμικά μέσα σε ένα περιβάλλον κοινωνικο-πολιτικών αλλαγών και ευθείας επίθεσης από την πλευρά του κράτους. Οι γενικές απεργίες εμφανίζουν έντονα συγκρουσιακά χαρακτηριστικά, που είτε υιοθετούνται, είτε επιδοκιμάζονται από τη μεγάλη μερίδα του κόσμου που συμμετείχε σε αυτές. Παρά την έντονη καταστολή από την πλευρά του κράτους, του κεφαλαίου και των αστυνομικών δυνάμεων (ξύλο σε διαδηλωτές, συλλήψεις, προληπτικές προσαγωγές, εφαρμογή του κουκουλονόμου) ο κόσμος επλέγει να μείνει δυναμικά στον δρόμο και να αναβαθμίζει σταδιακά τις άνευρες συγκεντρώσεις σε μαχητικές πορείες.

Την 5η Μάη του 2010 η δυναμική αυτή κορυφώνεται και αναδεικνύεται η ένταση με την οποία θα διεξαγόταν η κοινωνική και ταξική σύγκρουση. Μια από τις μαζικότερες και πιο συγκρουσιακές πορείες από την μεταπολίτευση και μετά. Ημέρα ψήφισης του πρώτου μνημονίου και της ένταξης της χώρας στην τρόικα.

Η κοινωνική οργή, απέναντι σε αποφάσεις λεηλασίας της ζωής μας, κάτω από το πέπλο της «εθνικής σωτηρίας», ξεχειλίζει ανάμεσα στις διακόσιες χιλιάδες διαδηλωτών που κατέβηκαν στον δρόμο. Χαρακτηριστικό σημείο της πορείας η προσπάθεια περικύκλωσης και εισβολής στο κοινοβούλιο. Επί ώρες ο κόσμος παραμένει επίμονο στο δρόμο και συγκρούεται με τις δυνάμεις καταστολής παρά το πλήθος δακρυγόνων, κρότου λάμψης, τις διμοιρίες των ΜΑΤ και τις δολοφονικές επιθέσεις από τις μηχανοκίνητες ομάδες δέλτα. Καθιστά έτσι απόλυτα σαφές πως η κοινωνική συναίνεση

Μάη του 2010, που “έπρεπε” να συμβούν αυτά; Την “αγανάκτηση του κόσμου” είχε;

πιθανολόγηση - και βεβαιότητες

Μιλάμε καθαρά (και καθόλου “συνωμοσιολογικά”!) για οργανωμένο σχέδιο σχετικά μεγάλης κλίμακας, του είδους τακτική της έντασης, στις 5 Μάη του 2010. Μιλάμε για ένα σχέδιο που δεν είχε στόχο να προβοκάρει τους αναρχικούς / αντιεξουσιαστές (ή “να επιβάλλει το νόμο της σιωπής”...), αλλά κάτι άλλο. Τι όμως; Είναι παρακινδυνευμένο να κάνει κάποιος υποθέσεις αναζητώντας τους εντολείς μιας τέτοιας ιστορίας. Επειδή, όμως, είναι αποδεδειγμένο (σ’ εμάς) ότι περιλάμβανε πολύ παρακράτος / βαθύ κράτος (και απεριόριστη αφέλεια, αλλά αυτή είναι δεδομένη και εύκολη...) δεν γίνεται αυτοί οι εντολείς να ήταν (είναι) οποιοδήποτε. Πρέπει να είναι μηχανισμοί ή/και κυκλώματα γερά εδραιωμένα μέσα στο σύστημα. Εκείνο που μπορούμε να πούμε είναι ότι ενώ, υπό “νορμάλ” συνθήκες, η διαδήλωση της 5ης Μάη θα ήταν μια παρόμοια με τις πάμπολλες εκτονωτικές που ακολούθησαν το 2010 και το 2011, η στημένη ένταξη της προανατόλισε καθοριστικά τις “αντιδράσεις της κοινωνίας” κατά της βουλής (γενικά) και κατά της κυβέρνησης Παπανδρέου (ειδικά). Φυσικά αυτό δεν θα ήταν γενικά δύσκολο, δεδομένων των ηγεμονικών μικροαστικών ιδεολογιών της “κοινωνίας”. Όμως η 5η Μάη ήταν στην αρχή και η στημένη ένταξή της θα μπορούσε να λειτουργήσει σαν “προειδοποίηση” κάποιου τμήματος του βαθέος κράτους εναντίον της όχι - και - τόσο - βαθύ - πασοκ κυβέρνησης του Παπανδρέου του Γ. Στο κάτω κάτω ορισμένοι ειδικοί της εξουσίας θα μπορούσαν να

καταλάβουν (και να ξέρουν!) πολύ καλύτερα απ’ τον “λαό”, εξ αρχής, που θα πήγαινε η διαχείριση της κρίσης...

Δεν μπορούμε να πάμε πολύ μακρύτερα. Μπορούμε όμως να γυρίσουμε στην ενοχοποίηση του Θ. Σίψα, που (θεωρούμε ότι) είναι η τελευταία πράξη αυτού του ίδιου βαθέος κράτους σε σχέση με την 5η Μάη: το (και) δικαστικό κουκούλωμα. Γιατί είναι τόσο φανερό ότι ο Θ. Σίψας είναι παντελώς άσχετος με τον εμπρησμό της Marfin, ώστε περισσότερο δεν γίνεται. Η σκηνοθεσία του ανώνυμου ενοχοποιητικού “σημειώματος” και το υποτιθέμενο “στοιχείο” του σωματοτύπου είναι εξαιρετικά αναίδη και προκλητικά, ακόμα και για τα δεδομένα της ελληνικής αστυνομίας! Όμως ακόμα κι αν ο αναρχικός Θ. Σίψας αθωωθεί τελικά (κάτι που ευκόλμαστε ολόψυχα) η ενοχοποίησή του έχει κάνει, και συνεχίζει να κάνει, την δουλειά της: η αστυνομία έψαξε, η αστυνομία βρήκε τους ανόητους... Στην πραγματικότητα: η αστυνομία ΔΕΝ έψαξε, γιατί δεν μπορούσε ή δεν έπρεπε: δεν μπορούσε ή δεν έπρεπε να βρει οτιδήποτε ουσιαστικό επειδή κάποια κλιμάκιά της (πόσο υψηλά;) ήταν μέσα στο κόλπο της 5ης Μάη... Και το πράγμα πρέπει, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, να ξεχαστεί... Αυτός είναι ο μόνος πραγματικός κίνδυνος για τον Θ. Σίψα: για να “ξεχαστεί” έχοντας η ελληνική αστυνομία “κάνει τη δουλειά της”, να βρεθεί αυτός στη φυλακή.

Απομένει κάτι ακόμα. Πριν πολλά πολλά χρόνια, στις αρχές του 1991, στη διάρκεια των οδομαχιών που ακολούθησαν την δολοφονία του καθηγητή Τεμπονέρα στην Πάτρα, πυρπολήθηκε “από άγνωστη αιτία” ένα βιβλιοπωλείο και το εμπορικό “Κ. Μαρούσης” στη γωνία Θεμιστοκλέους και Πανεπιστημίου. Μέσα στο πολυρόφο εμπορικό βρισκόταν 4 άνθρωποι που πέθαναν από ασφυξία: του ενός τα στοιχεία παραμένουν ακόμα άγνωστα. Η αστυνομία υποστηρίζει ότι ο εμπρησμός προήλθε από μοιλότοφ. Οι διαδηλωτές υποστηρίξαμε σθεναρά ότι προήλθε από δακρυγόνο ή καπνογόνο της αστυνομίας. Στις αρχές του 1991 ούτε οι δεξιοί δεν πίστευαν

στην άλλη μεριά

Ενώσω στη Σταδίου και στα περίξ διαδραματιζόνταν τα “μπάχαλα” που κατέληξαν στον εμπρησμό της Marfin, στην άλλη μεριά συνέβησαν παρόμοια - που διέφυγαν της προσοχής και της αξιολόγησης. Ένα μεγάλο μέρος του πλήθους είχε διαλυθεί / υποχωρήσει προς την Συγγρού, μέσω Αμαλίας και Φιλελλίνων.

Η συνηθισμένη δράση ήταν, εκείνες τις ώρες, σπασίματα βιτρινών. Όμως σε τέσσερις διαφορετικές (μεταξύ τους) περιπτώσεις, δυο τραπεζών, μίας αντιπροσωπείας αυτοκινήτων, και μιας εταιρείας ενοικίασης αυτοκινήτων, στην Αμαλία και στην αρχή της Συγγρού, όπου υπήρχε ολοφάνερα κόσμος (εργαζόμενοι και πελάτες) πίσω απ’ τις βιτρίνες, συνέβησαν τα εξής πανομοιότυπα:

- δύο ή τρία άτομα (κουκουλωμένα) “κατεβάζουν” την τζαμαρία·

- εμφανίζεται επιπλέον άτομο (επίσης κουκουλωμένο) με αναμμένη μολότοφ και ετοιμάζεται να την ρίξει μέσα· μέσα στον κόσμο.

Και στις 4 περιπτώσεις οι εμπρησμοί (που θα είχαν εύκολα σα συνέπεια είτε σοβαρούς τραυματισμούς είτε και θανάτους) εμποδίστηκαν την τελευταία στιγμή: είτε από παρευρισκόμενους διαδηλωτές (κανονικούς διαδηλωτές!) είτε απ’ αυτούς που βρίσκονταν μέσα στα στοχοποιημένα κτίρια.

Εκείνο που δεν εμποδίστηκε, και θα μπορούσε να έχει συνέπειες εξίσου δολοφονικές με την Marfin, ήταν ο εμπρησμός ενός ναυ της τουρκικής τηλεόρασης, που ήταν παρκαρισμένο σε πεζοδρόμιο στην Αμαλία. Το γεγονός αναφέρθηκε ελάχιστα μέσα στο χάος της ημέρας. Έχει όμως σημασία το τι ακριβώς έγινε. Σύμφωνα με αυτόπτες συντρόφους:

- κάποιος αρχίζουν να σπάνε το βαν·

- απ’ την πίσω πόρτα του βαν βγαίνει ένα άτομο (τούρκος δημοσιογράφος ή τεχνικός)·

- εμφανίζεται “απ’ το πουθενά” μυστηριώδης καλογυμνασμένος μαυροφορεμένος και κουκουλωμένος τύπος με μεγάλο μεταλλικό μπιτόνι (απ’ αυτά που έχουν τα τζιπ...) γεμάτο βενζίνη, και με εντυπωσιακά σίγουρες,

σβέλτες και ακριβείς κινήσεις “λούζει” το βαν - ο τούρκος δημοσιογράφος ή τεχνικός προσπαθεί να τον σταματήσει εξηγώντας του με νοήματα ότι υπάρχουν κι άλλοι στο πίσω μέρος του βαν·

- ο “εξεγερμένος” φωνάζει στ’ αρχίδια μου κι αν σκοτωθείτε και ετοιμάζεται να ανάψει το λουσιμένο όχημα·

- διαδηλωτές (κανονικοί διαδηλωτές...) βλέπουν απ’ την πίσω πόρτα να ξεπροβάλλει ένα γυναικείο κεφάλι. Τρέχουν να τραβήξουν την γυναίκα ενόσω το βαν έχει αρχίσει να λαμπαδιάζει·

- ένα ακόμα (τρίτο) άτομο, τεχνικός, τραβιέται σχεδόν σέρνοντας απ’ το βαν και γλυτώνει απ’ του χάρου τα δόντια το τελευταίο δευτερόλεπτο - πριν εγκλωβιστεί στο φλεγόμενο βαν.

Απολογισμός αρκετά μακριά απ’ την Σταδίου, την Marfin και τον Ιανό: τέσσερις απόπειρες εμπρησμού και ένας εμπρησμός σε σημεία που ήταν ξεκάθαρο ότι είναι εύκολο να υπάρξουν ανθρώπινα θύματα. **[3]** Δεν παραινεί πολλά για να θεωρηθούν “σύμπτωση” ή μια αγνή παρενέργεια της “οργής του πλήθους”; Δεν παραινεί “άνετος” κάποιος που πηγαίνει σε διαδήλωση κουβαλώντας ένα μεγάλο μπιτόνι βενζίνη;

Ας ανακεφαλαιώσουμε. Έχουμε:

- ένα μεθοδευμένο με την αποδειγμένη **[4]** συμμετοχή παρακρατικών “ντου στη βουλή”, το οποίο αποτυγχάνει να δουλέψει “παρασέρνοντας” τον καλά οργανωμένο κόσμο του παμε, τα καταφέρνει όμως μια χαρά λίγο αργότερα, όταν φτάνει στο Σύνταγμα ο χύμα κόσμος “γ’οσε - αδεδυ - ‘ν’ friends”·

- απόπειρες εμπρησμού ή/και εμπρησμούς σε διάφορα και διαφορετικά σημεία του κέντρου με (το λιγότερο...) πλήρη αδιαφορία για το αν θα υπάρξουν τραυματίες ή και νεκροί· ή (θα έλεγε κανείς...) ακόμα και με πρόθεση να υπάρξουν τέτοιοι·

- και το πιο “πετυχημένο” αυτής της ιστορίας, την Marfin...

Υπάρχουν και μερικά ακόμα, που δεν θα τα εκθέσουμε. Έστω τα πιο πάνω. “Αυθόρμητα” ήταν όλα; Τι σκατά είχε εκείνη η απεργιακή διαδήλωση εκείνη την ημέρα, εκείνη την 5η

είναι υπερβολικά εύθραυστη.

Η μεγαλειώδης πορεία ανακόπεται απότομα, όταν γίνεται γνωστό πως τρεις εργαζόμενοι έχασαν τη ζωή τους από αναθυμιάσεις, λόγω εμπρησμού της τράπεζας Marfin. Το τραγικό αυτό γεγονός παγώνει τις διαθέσεις του κόσμου που προσπαθούσε να αντιληφθεί τι συνέβη και σήμανε τελικά το τέλος μιας πολλά υποσχόμενης διαδήλωσης.

Είναι (ήταν) όμως έτσι τα πράγματα; **[1]** Θα προσπαθήσουμε να δείξουμε (ή να υπενθυμίσουμε) πως όχι, στις 5 Μάη του 2010 δεν συνέβη κάποια “μεγαλειώδης κοινωνική έκρηξη” αλλά κάτι εντελώς διαφορετικό· ότι ο εμπρησμός της Marfin δεν ήταν καθόλου η μοναδική ανθρωποκτόνα απόπειρα εκείνης της ημέρας αλλά εκείνη που (δυστυχώς) “τελεσφόρησε”· και ότι το “σπίσιμο” σε βάρος του Θ. Σίψα δεν είναι απλά μια “σκευωρία” που θέλει να συκοφαντήσει τον αναρχικό χώρο αλλά κάτι πολύ χειρότερο.

Πριν προχωρήσουμε χρειάζεται μια κάπως γενικότερη προσέγγιση. Ο ευρύτερος αναρχικός / αντιεξουσιαστικός χώρος στην Ελλάδα δυσκολεύεται απεριόριστα εδώ και πάρα πολλά χρόνια να παραδεχτεί ότι το σύμπλεγμα της ασφάλειας μπορεί πολύ εύκολα να τον “ντουμπλάρει”. Προκειμένου να διαφυλαχτεί η πολιτικο-ιδεολογική ακεραιότητα της κινηματικής αντιβίας (κάτι που είναι σωστό σαν αφετηρία) οι συμμετέχοντες σ’ αυτόν τον χώρο, σταθεροί ή περιστασιακοί, αρνούνται επίμονα να αντιμετωπίσουν το (κατά την γνώμη μας) προφανές, ακόμα κι όταν υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία: το γεγονός, δηλαδή, ότι η αστυνομία (αλλά και το παρακράτος...) το έχει σαν “παιχνιδάκι” να “φυτεύει εντεταλμένους, πληρωμένους και συχνά εκπαιδευμένους ταραξίες”, όταν κρίνει πως τους χρειάζεται, σε διαδηλώσεις και αλλού. Συγκεκριμένα στοιχεία πως αυτό συμβαίνει διεθνώς, ότι δεν είναι δηλαδή πρακτική μόνο της ελληνικής αστυνομίας, υπάρχουν. Αλλά η διαφύλαξη των σωστών (πολιτικο-ιδεολογικά) κινήτρων για πράξεις βίας έχει φτάσει να τυφλώνει. Κι ο λόγος (πάντα κατά την γνώμη μας) είναι απλός. Εάν επρόκειτο κάποιος να αναγνωρίσει αυτό

που το “παλιοκράτος” (και το “παλιοπαρακράτος”) μπορεί και κατά καιρούς θέλει να κάνει, το να προβοκάρει δηλαδή, θα έπρεπε να βρει τα αναγκαία, ικανά, και κυρίως αυστηρά οργανωτικά μέτρα ώστε να αντιμετωπίζει όσο το δυνατόν καλύτερα αυτήν την τόσο επικίνδυνη “διδέσδυση”. Για να διαχωρίσει τις δικές του πράξεις και τα δικά του κίνητρα απ’ τις “φαινομενικά όμοιες” πράξεις του εκθροού...

Υποτίθεται ότι υπάρχει ένα κακό ιστορικό προηγούμενο: η προβοκατορολογία εκ μέρους τόσο των κρατικών θεσμών (μίντια κλπ) όσο και εκ μέρους της αριστεράς του κράτους (κυρίως απ’ το κκε). Τόσο το χειρότερο για εμάς λοιπόν! Γιατί εάν απέναντι στη βρώμικη προβοκατορολογία απαντάει κανείς κλείνοντας τα μάτια, τότε θα είναι πάντα εκτεθειμένος· φτάνοντας (στην περίπτωση του εμπρησμού της Marfin) στο εξαιρετικά δυσάρεστο σημείο να πρέπει να αποδείξει ότι δεν είναι ελέφαντας. Όσο περισσότερο η κινηματική αντι-βία είναι σημαντική και πολύτιμο χαρακτηριστικό μιας ορισμένης ανταγωνιστικής δράσης, τόσο περισσότερο πρέπει να προστατεύεται η ακεραιότητά της: όχι μόνο απέναντι στους εμπαιθείς προβοκατορολόγους όποια προέλευση κι αν έχουν, αλλά επίσης απέναντι στους υπαρκτούς, υπαρκτότατος προβοκατόρες! Τρόποι γι’ αυτό υπάρχουν· έχουν διαμορφωθεί μέσα στην ιστορία και την παράδοση του κινήματος, και όχι μόνο στην Ελλάδα. Όμως το “δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα” (εκτός εάν το πράγμα φτάσει σε φρικτές δολοφονίες, όπως στην Marfin) είναι το χειρότερο που μπορεί να γίνεται: μέσα απ’ την μυθοποίηση της βίας και των υποτίθεται “αυθόρμητων” καταβολών της, ανοίγουν πόρτες και παράθυρα για να μπουκάρει ο καλύτερος “ειδικός της βίας”. Το κράτος.

Η 5η Μάη του 2010 ήταν (υποχρεωτικά!!) μετά την 1η Μάη... Τέσσερις ημέρες ακριβώς. Και η 1η Μάη ήταν (επίσης υποχρεωτικά!) μετά την 23η Απρίλη του 2010. Μια βδομάδα ακριβώς. Για πολλούς η 23η Απρίλη είναι η ημέρα μηδέν για την διαχείριση της κρίσης στην Ελλάδα: η μέρα που ο τότε

πρωθυπουργός Παπαντρέου ο Γ, απ' το Καστελλόριζο, ανακοίνωσε την προσφυγή του ελλαδιτάν στον "ευρωπαϊκό μηχανισμό διάσωσης" (που είχε δημιουργηθεί λαχανιασμένα τους προηγούμενους μήνες) plus το δντ.

Το να υποστηρίζει κανείς ότι στις 24, στις 25 και στις 30 Απρίλη του 2010 ο "ελληνικός λαός" (ή η "ελληνική κοινωνία") καταλάβαινε στοιχειωδώς τι θα ακολουθήσει είναι, επιτρέψτε μας, επεικώς γελοίο. Όμως όλες οι δοξολογίες για την "ένταση" της απεργιακής διαδήλωσης στις 5 Μάη κάνουν αυτήν την σιωπηλή αλλά κρίσιμη παραδοχή: ότι οι έλληνες κατάλαβαν ακαριαία τι σήμαινε "ευρωπαϊκό μηχανισμός διάσωσης" και "δάνεια απ' το δντ", τι συνέπειες αυτά θα είχαν για την ζωή τους, και... έγιναν εξαλλοι...

Έστω. Για χάρη της έκθεσής μας θα κάνουμε για πολύ λίγο (κι εμείς) τους γελοίους: με το που ο πρωθυπουργός τέλειωσε τον λόγο του, όλα τα φίδια του κόσμου άρχισαν να ζώνουν τους έλληνες (που επί ενάμιση χρόνο πριν υποστηρίζαν ότι δεν υπάρχει κρίση, αυτά είναι ψέμματα των καναλιών). Έστω. Θυμάται μήπως κανείς τι έγινε, λοιπόν, στην (επετειακή) απεργιακή διαδήλωση της πρωτομαγιάς του 2010; Θυμάται άρα κανείς; Να βοηθήσουμε: απολύτως τίποτα! Ήταν μια νερόβραστη και πλαδαρή διαδήλωση, απ' αυτές που συνθίζονταν ως τότε. Πως, όμως, εξηγείται ότι στις 1 Μάη η "ελληνική κοινωνία" ήταν cool, αλλά 4 ημέρες μετά ήθελε να τα κάψει όλα; Τι μεσολάβησε που να εξαγριώσει τόσο πολύ το πλήθος; Τι μεσολάβησε που να επιβάλλει ότι η απεργία της γσσε - αδεδυ στις 5 Μάη θα είναι κάτι διαφορετικό από μια επίσης ρουτινιακή, άντε με λίγα μπάχαλα, συνδικαλιστική παρέλαση; Να βοηθήσουμε: τα μέτρα που είχαν ανακοινωθεί ότι θα ψηφιστούν άμεσα ήταν τα εξής:

- μείωση των "δώρων" (πάσχα, χριστουγέννων, επίδομα αδείας) για τους δημόσιους υπαλλήλους·

- 4ετής πάγωμα μισθών·

- μείωση κατά 3% και 7% κάποιων επιδομάτων στους δημόσιους υπαλλήλους·

- προοπτική κατάργησης της προσφυγής στη δαιτοσία.

Υποστηρίζει κανείς, στα σοβαρά, ότι αυτά έκαναν την "ελληνική κοινωνία" τόσο "έξαλλη", στις 5 (αλλά όχι στις 1...) Μάη, έτσι ώστε .... να θέλει να καεί η βουλή;;;; Και, επιπλέον, ότι την φόρα που είχε πάρει (η "ελληνική κοινωνία"...) την έκοψε ο εμπρησμός της Marfin;;;;; Εμείς αυτό δεν το τρώμε. Και δεν το φάγαμε ούτε τότε.

η καταγγελία του παμε

Εκείνη την ημέρα, πριν απ' την άφιξη στο Σύνταγμα του μπλοκ "γσσε - αδεδυ - ή friends", έγινε κάτι καθόλου συνηθισμένο, έξω αλλά και μέσα στη βουλή. Το παμε το κατήγγειλε στο τέλος της ημέρας (ο τονισμός δικός μας):

Χιλιάδες και χιλιάδες εργαζόμενοι πραγματοποιούσαν με τα λάβαρα του ΠΑΜΕ μεγαλειώδη απεργιακή συγκέντρωση και πορεία (ξεκινούσε από την Ομόνοια και κατέληγε στους Στύλους του Ολυμπίου Διός). Η πορεία του ΠΑΜΕ ξεκίνησε στις 12 το μεσημέρι. Φτάνει έξω από τη Βουλή 12.30 μ.μ. Εκεί εκτυλίσσεται το οργανωμένο σχέδιο προβοκάτσιας. Φασιστοειδή παντός τύπου, που το έπαιζαν τάχα αγανακτισμένοι από την αντιλαϊκή πολιτική, μπροστά στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη αρχίζουν να φωνάζουν συνθήματα τύπου "κλέφτες κλέφτες" και "να καεί η Βουλή". Κάποιοι προβοκότερες επιχειρούν (με συνθήματα και χειρονομίες) να παρασύρουν διαδηλωτές. Παρεμβαίνουν ομάδες περιφρούρησης του ΠΑΜΕ, βάζουν "φράγμα" στους άθλιους που ήθελαν να πυροδοτήσουν έκτροπα. Η διαδήλωση συνεχίζει την πορεία της, συντεταγμένη, περιφρουρημένη.

Στο μεταξύ, έξω οι προβοκότερες είτε τραγουδούσαν τον Εθνικό Ύμνο, είτε ούρλιαζαν "να καεί το μπ..... η Βουλή". Επιχειρούν, μάλιστα, να στρέψουν κόσμο ενάντια στην περιφρούρηση, κατηγορώντας την πως "προστατεύετε τη Βουλή", "τους φυλάτε" κ.λπ. Και αυτή η απόπειρα απέτυχε παταγωδώς. Κανείς δε στράφηκε ενάντια στην

περιφρούρηση. Επί μία ώρα περνούσε η πορεία του ΠΑΜΕ μπροστά στον Αγνώστο Στρατιώτη, χωρίς να ευδοκμήσει καμία προβοκάτσια. Άρχισαν μόνο δέκα λεπτά απ' όταν πέρασε και το τελευταίο μπλοκ της πορείας του ΠΑΜΕ. Προβοκότερες ανέβηκαν τα σκαλιά της Βουλής, ξεκίνησαν κυνηγητό με τα ΜΑΤ, προσπάθησαν να μπουν στη Βουλή, ξεκίνησε ρίψη χημικών και χειροβομβίδων κρότου - λάμψης.

...

Σαν έτοιμος από πριν, ο Καρατζαφέρης εξαπολύει τη χοντροκομμένη συκοφαντία του. "Πρέπει το ΚΚΕ να ξεκαθαρίσει αν ξεκίνησε πάλι αντάρτικο. Το ΠΑΜΕ πριν από λίγο φώναζε "κάψτε τη Βουλή!", ούρλιαζε στη Βουλή και έδινε πρώτος αυτός το σίγμα της ενιαία επεξεργασμένης προβοκατόρικης προπαγάνδας.

Παίρνει όμως την απάντηση από την ΓΤ της ΚΕ του ΚΚΕ, Αλέκα Παπαρήγα: "Να έρθουν μάρτυρες όλοι οι δημοσιογράφοι, που ήταν και τα κανάλια έξω από τη Βουλή, όταν έφτασε η πορεία του ΠΑΜΕ. Εκεί ήταν χρυσαυγίτες ... και ήταν εκεί μια ομάδα και έλεγε όντως "να καεί, να καεί η Βουλή" και πήγαμε, τους αφοπλίσαμε, τους πήραμε και τα δυο κοντάρια που είχαν με τη σημαία του ΠΑΜΕ. Τους καταγγείλαμε, έγιναν αλυσίδες και όση ώρα ήταν η συγκέντρωση στην πλατεία Συντάγματος δεν έγινε το παραμικρό επεισόδιο. Ίσως αυτοί που ήταν έξω από τη Βουλή, δεν ξέρω αν έχουν δεσμούς αίματος μόνιμους ή προσωρινούς με τον κ. Καρατζαφέρη, αλλά ειλικρινά ο κ. Καρατζαφέρης παίζει το ρόλο του προβοκότερα σε διατεταγμένη υπηρεσία, για να επιβάλλει ό,τι επιβάλλει".

Η απόδειξη για την προβοκάτσια στο Σύνταγμα έρχεται και από μία ιστοσελίδα στο διαδίκτυο, την www.thermoripalai.org. Αυτή η ιστοσελίδα προβάλλει τις δραστηριότητες φασιστοειδών, χρυσαυγιτών κ.ά. Μότο της το "Τιμή μας η πίστις στο Έθνος". Σε αυτή, λοιπόν, την ιστοσελίδα, υπάρχει ένα κείμενο κάποιου αγανακτισμένου (προφανώς χρυσαυγίτη ή οπαδού του ΛΑ.Ο.Σ.) επειδή το ΠΑΜΕ περιφρούρησε τη Βουλή και δεν άφησε τους συγκεντρωμένους να μπουν μέσα. Τίτλος του

κειμένου είναι: "Απεργία της 5ης Μαΐου 2010. Η πορεία του απλού κόσμου... και η προσπάθεια χειραγώγησης από το ΠΑΜΕ".

Θα μπορούσε να είναι μια ακόμα "προβοκατορολογία" του Περισσού... Όμως δεν ήταν! Τα πιο πάνω γεγονότα επιβεβαιώθηκαν και από τους φασίστες (απ' την δικιά τους μεριά φυσικά...), αλλά και από αναρχικούς / αντιεξουσιαστές που βρίσκονταν στο Σύνταγμα εκείνη την ώρα.

Τι έγινε, λοιπόν, πριν ακόμα φτάσει στο Σύνταγμα ο "κύμα κόσμος"; Άγνωστος αριθμός φασιστών, παριστάνοντας τους "αγανακτισμένους πολίτες", προσπάθησαν να ντυμπλάρουν το παμε, και να προκαλέσουν "ντου στη βουλή". Είχαν και σημαίες του παμε... Έχουν γενικά σημαίες του παμε στα γραφεία τους οι φασίστες; Όχι!... Υπήρξε ειδική προετοιμασία για την συγκεκριμένη προβοκάτσια; Προφανώς ναι! Με τίνος τις οδηγίες οι παρακρατικοί ήθελαν το συγκεκριμένου "ντου"; Άγνωστο. [2]

Η καταγγελία του παμε περιελάμβανε κι αυτά:

- Από δύο κλούβες των ΜΑΤ που βρίσκονταν στην οδό Πανεπιστημίου στο ύψος του βιβλιοπωλείου "Παπασωτηρίου", βγήκαν νεαροί με πολιτικά και με αμφίεση παρόμοια με εκείνη όσων προκαλούν επεισόδια. Κινήθηκαν στην Πανεπιστημίου, στην Πεσμαζόγλου και στη Σταδίου και το "έπαιζαν" διαδηλωτές.

- Μια άλλη τέτοια ομάδα βγήκε από κλούβα των ΜΑΤ που βρισκόταν στη συμβολή των οδών Ακαδημίας και Θεμιστοκλέους, κινήθηκαν μέσω Θεμιστοκλέους προς Πανεπιστημίου. Και αυτοί κινούνταν σαν διαδηλωτές σε διάφορα σημεία της πόλης, με άγριες διαθέσεις και ήταν ανάμεσα σε αυτούς που πέταξαν τις μολότοφ στη "Μαρφίν".

Και πάλι θα μπορούσε να πει κανείς "τα συνηθισμένα των κουκουέδων"....

Όμως...